

GROEIEND BEWUSTZIJN

HOOFDSTUK IV.

INWIJDINGEN.

Een inwijding is niets anders dan een faseverschuiving in het bewustzijn. De meeste mensen nemen aan dat een inwijding bestaat uit het vernemen van geheimen, het verkrijgen van nieuwe krachten en een nieuwe rang. Dat is niet feitelijk waar. Een inwijding bestaat uit een realisatie van capaciteiten en kwaliteiten die men reeds bezit en daardoor het verwerven van een nieuw inzicht in de wereld rondom.

Wanneer we bezig zijn met ontwikkeling van het "ik" te bevorderen - dat is bij een groeiend bewustzijn een belangrijke factor - dan zijn we als vanzelf ook bezig met een inwijding. Die inwijding zal tot stand komen op het ogenblik, dat in het "ik" zoveel spanningen zijn opgebouwd dat hierdoor een doorbraak naar een ander niveau van bewustzijn onvermijdelijk wordt. Misschien kan ik u dat duidelijk maken als ik u een voorbeeld geef van de manier waarop zoiets zich kan voltrekken.

Wij hebben te maken met iemand die zich interesseert voor het paranormale. Hij experimenteert, meestal met matige resultaten. Hij houdt zich bezig met vele theorieën. In de ogen van anderen wordt hij langzamerhand wel een warhoofd. Dat wil zeggen, dat hij de situatie niet meer kan aanvaarden. Hij kan niet terug, want alles wat hij heeft geleerd blijft een rol spelen in zijn denken. Hij kan ook niet zeggen: ik ga vooruit, want hij weet niet waar hij naartoe moet. Het resultaat zien we dan o.a. in droombelevingen, in allerlei symbolen.

Wij zijn voortdurend bezig te worstelen tegen iets. Wij proberen ons te bevrijden. Wij zijn steeds op zoek naar iets waarvan we niet eens weten wat het is. Zo'n periode blijft een tijd duren. Daar voor of daar na krijgen we meestal de tijd van het afgesloten zijn.

Dit afgesloten zijn kun je misschien het best zo omschrijven: het is net alsof iemand een glazen stolp over je heen heeft gezet. Je ziet de wereld nog wel, ze beweegt nog wel en ze spreekt ook wel, maar eigenlijk dringt het niet meer tot je door. Het is alsof niets je kan beroeren. En dan ineens.....is die stolp weg. Ineens worden al die symbooldromen, belevenissen, afwijkingen van het gedrag dermate dringend en spannend dat je er geen raad mee weet. Op dat ogenblik komt er a.h.w. een ontlading. Het is een flash. Je kunt het niet anders uitdrukken. Maar door die flash, met dat plotselinge bijna verstand staan alsof je onder een enorme stroomsterkte staat, ga je ineens de dingen anders zien. Het is net alsof alles begint te kantelen, te bewegen en te draaien en de kaleidoscoop van je leven geeft plotseling een nieuw beeld te zien dat symmetrischer en aanvaardbaarder is dan het vorige.

Nu weet ik wel dat inwijding heel vaak met genootschappen en dergelijke

wordt vereenzelvigd. Dat is begrijpelijk. De oudste oudheid heeft al inwijdingsgenootschappen gehad, esoterische en andere. Er werd feitelijke kennis en er werd innerlijke kennis overgeleverd. Er werden technieken ontwikkeld waardoor die innerlijke bewustwording werd bevorderd.

Kijk naar de Boeroeboedoer dat is een aardig voorbeeld. Als je het ziet, is het een enorm bouwwerk met heel veel beelden en beeldhouwwerk en een oneindig aantal stupa's. Maar als je het van boven zoudt bekijken, dan zie je dat het een soort mandala is, een voorstelling van de kosmos. Een symmetrie rond een kernpunt.

Als je nu tegen zoiets aankijkt, dan is het net als in het normale leven. Je kijkt tegen de dingen aan. Je kunt alle voorstellingen zien, alle details. Het is soms verbluffend. Je kunt zo nu en dan een paar stapjes hoger gaan, je kunt misschien een heilig beeld aanraken, maar iets mankeert er toch aan. Het is nog geen geheel geworden.

Als je met een inwijding te maken hebt, dan verplaatst je besef zich; d.w.z. dat je in plaats van tegen die Boeroeboedoer aan te kijken er a.h.w. van bovenaf naar kijkt. Je ziet ineens het schema van een kosmos. Dat schema op zich is dan een verlichting. Je kunt bepaalde capaciteiten gemakkelijker gebruiken. Je bent niet meer zo gebonden met je bewustzijn aan b.v. plaats- en tijdsverhoudingen. Maar aan de andere kant moet je nog steeds dat kosmische beeld op je laten inwerken, want pas daardoor krijg je begrip van de relatie die er bestaat tussen het "ik" en de kosmos.

De inwijding is tenslotte niets anders dan de vereenzelviging van "ik" en kosmos. Een genootschap kan dat nooit tot stand brengen. Een genootschap is als de Boeroeboedoer als je er voor staat: mooi, massaal, vele omgangen met vele verschillende trappen die je kunt beklimmen, met heel veel heilige beelden allemaal netjes ingebouwd in kleine, nette graftempeltjes. Maar de zin ervan gaat teloor, tenzij je op een nieuwe manier kunt kijken naar het geheel.

Als wij nu bezig zijn om het "ik" te ontwikkelen, het bewustzijn verder te ontplooiën, dan zal er altijd een punt komen waarop wij ons afvragen: Kom ik nog wel ergens? De meeste mensen denken dat inwijding alleen maar een kwestie is van vreugde. Laat mij u zeggen, dat de werkelijke trap van inwijding wordt vooraf gegaan door een enorme frustratie. Je zoudt willen en je kunt niet. Je hebt het gevoel dat het mogelijk is en het gaat niet. Je zoudt de hele wereld willen veroveren en verbeteren en je bent niet eens in staat om iets van je eigen lot te stipuleren en te bepalen. Het is uit de machteloosheid dat de verlichting ontstaat.

Als wij nu in het verleden, dus in de tijd dat we misschien voor de tempel stonden, druk bezig zijn geweest met onze innerlijke kwaliteiten en onze paranormale kwaliteiten te ontwikkelen, dan zullen we daardoor ongetwijfeld bepaalde mogelijkheden in onszelf hebben ontplooid. Dit speelt wel degelijk een rol bij de inwijding. Het is niet zo, dat iemand je een woord toefluistert en je hebt ineens genezende kracht of het tweede gezicht of iets dergelijks. Laat staan dat ze het derde oog voor je doorprikken, geestelijk of anderszins. Je pons het bewustzijn niet; je verwerft het.

Neen. Het is zo dat u bepaalde dingen heeft gedaan in uw leven. Daarbij bent u altijd uzelf gebleven. Iemand, die lastig is, blijft ontzettend lastig ook als hij alleen maar uit naastenliefde lastig is. Iemand, die altijd gemakzuchtig is geweest, blijft lui en gemakzuchtig ook als hij toch het beste nastreeft voor anderen. Daar verander je niets aan. Maar op het ogenblik, dat je die capaciteiten ziet openbloeien, dan wordt die luiheid ineens een bedachtzaamheid waardoor je een veel beter overzicht krijgt; dan wordt je gehaastheid eerder een zuiverder selectie van de beste mogelijkheden; dan wordt dat beetje wat je aan genezing hebt gedaan een erkenning van een kosmische macht die in en rond je aanwezig is en die kun je dan gewoon zichtbaar voor jezelf manipuleren. Als je wat gedaan hebt aan telekinese, dan heb je opeens a.h.w. honderd armen en benen erbij als het nodig is.

Als u dit gaat begrijpen, dan wordt ook een betere ontwikkeling van het bewustzijn noodzakelijk wanneer wij naar de inwijding toegaan. Want als u alleen zomaar wordt ingewijd, dan staat u nog hulpeloos. U verkrijgt geen macht alleen door het overzicht. Maar het overzicht maakt het voor u wel mogelijk de macht, die u zeer beperkt innerlijk heeft nagestreefd en bezeten, de kennis die u eens heel beperkt en onsamenhangend misschien heeft vergaard nu om te zetten in een werkelijke en geheel beheerste macht. En al dat zoeken en stuntelen zet u dan plotseling om in een beheerste kennis en doorzicht; dus een vorm van wijsheid.

Inwijdingen komen voor in heel veel verschillende trappen, zoals u altijd heeft geleerd. Dat kun je doen, als je het menselijk beredeneert. Als je gewoon de werkelijkheid in ogenschouw neemt, zeg je: De inwijding is het betreden van een nieuwe wereld waarin de aspecten van de oude wereld alle vertegenwoordigd zijn, maar in een nieuwe samenhang.

De moeilijkheid hierbij is, dat je die samenhang niet aan een ander kunt duidelijk maken. Men heeft wel eens gezegd: Een ingewijde mag de geheimen niet verraden. De werkelijk ingewijde kan zijn geheimen niet verraden, want hij kan een ander niet duidelijk maken wat de relaties zijn die hij beleeft. Hij kan een ander niet duidelijk maken hoe hij een kracht beleeft. Hij kan zeggen dat die er is, maar hij kan niet zeggen hoe hij haar kan gebruiken. Dat is iets wat voortkomt uit zijn wezen, uit zijn kwaliteiten en berust op zijn benadering van de kosmos.

Nu zult u zeggen: Dat is allemaal heel mooi en heel aardig, maar wij zijn niet ingewijd. Daar heeft u waarschijnlijk wel gelijk in, ofschoon u in de ogen van mensen, die - laten we zeggen 10.000 jaar geleden leefden - allen ingewijden bent. Want u weet hoe u met een druk op een knop een bel kunt laten rinkelen en met een knop die u even omdraait of op een andere manier beroert licht kunt laten schijnen. Dat konden die mensen niet. Voor hen is dat een bewijs dat u meer bent. Voor u niet, want u bent eraan gewend.

U heeft een gemiddeld niveau. Nu zit u hier en u houdt zich bezig met deze materie, omdat u uw bewustzijn verder wilt ontwikkelen. Dat is eigenlijk een begin van de inwijding. Maar dat begin van de inwijding kan nooit geschieden op die prettige manier waarop u het zich voorstelt. Zo van: Nou, jongens, geef ons nu maar een lesje. Op een gegeven ogenblik dan is het: klik, en we zijn er. Uw inwijding is een proces waarbij datgene wat u bent, niet wat u zoudt willen zijn, in zijn meest perfecte vorm tot uiting komt. Dat is heel wat anders.

Het betekent ook, dat u gewoon gefrustreerd bent. Want de meeste mensen dromen ervan dat ze de inwijding met ontstellend veel mogelijkheden tegemoet zullen treden, dat ze opeens a.h.w. kosmische heersers worden die onder het mom van gewone mensen door de wereld heen sloffen om goede daden te doen. Elke dag een goede daad!

Neen. Juist als u de richting uitgaat van de inwijding, dan gaat het niet. Want u zoekt naar een wereldbeeld. U zoekt naar een beeld van uzelf dat strijdig is met hetgeen u in de kosmos vertegenwoordigt. Daar denkt u wel eens niet over na.

Er zijn mensen die zeggen: Je gaat anders leven, dan ga je leven als een heilige. Ik gun het u van harte als u dat graag wilt, maar ik raad het u niet aan. Leven als een heilige is niet alleen moeilijk, maar het is ontzettend vervelend. U bent uzelf. De een is misschien een losbol, een ander is vroom en weer een ander is misschien nog erger. Maar hoe het ook zij, u bent uzelf. Het klinkt wat vreemd als ik het zo zeg: Een lichtekooi die een inwijding ontvangt, blijft een lichtekooi alleen op een ander niveau. Een wijsgeer die een inwijding ontvangt, blijft een wijsgeer alleen op een ander niveau. Zelfs een timmerman die een inwijding ontvangt, blijft in wezen een timmerman en blijft redeneren en kijken als een timmerman alleen wel op een ander niveau. Het is de verschuiving van niveau die een rol speelt, niet de verandering van de persoonlijkheid.

Als we bezig zijn met inwijdingen, dan lijkt het erop of de mensen denken: wij gaan naar de geestelijke kapper toe. Een nieuw kapseltje, een nieuwe make-up, een nieuw pak of een nieuwe jurk aan en we zijn geheel andere mensen. O neen. Inwijding is: Meer datgene worden wat je al bent maar ook meer bewust. En dat is juist de aanleiding tot al die frustraties waarmee wij te maken krijgen.

Een mens, die voortdurend bezig is met paranormale verschijnselen op te roepen en het lukt maar niet, heeft het gevoel: wat zou ik dan moeten doen? Want hij wil meester van de geest worden of supermedium of iets dergelijks. Maar als hij nu toevallig net timmerman is, dan moet hij de haakse verhoudingen der dimensies bij wijze van spreken net zo goed kunnen lichten als hij de rechte hoek in een raam stelt. Maar daar denkt hij niet aan. Toch is dat zijn functie. Dat wil zeggen, dat je bij een inwijding juist al datgene wat je erin zoekt zelden vindt.

Heel veel mensen zullen zeggen: Nu, dan hoeft het voor mij niet. Maar dat komt, omdat ze niet weten wat het betekent om de wereld anders te zien. Want dat is een grote onafhankelijkheid. Het is niet het meesterschap, het profeteren, het meer zijn dan de koningen dezer aarde. Dat is tegenwoordig gemakkelijk als je maar geld hebt. Het is echt gewoon jezelf uitdiepen, je kwaliteiten op een nieuwe manier gebruiken. En dat wil je niet.

De doorsnee-mens streeft naar een groeiend bewustzijn. Hij denkt: Als ik een groter bewustzijn heb, dan zal ik vanzelf anders zijn. Hij begrijpt niet: naarmate mijn bewustzijn verder groeit, zal ik intenser zijn wat ik nu ben. Toch is dat een feit. Daarom wil ik u in deze les in de eerste plaats afraden om uzelf al teveel te willen veranderen. Dat heeft zo weinig zin.

U kunt natuurlijk vele jaren aan uzelf blijven knutselen. Dan is het net een salontafeltje dat door een amateur wordt gemaakt. Hij zaagt net zolang aan de poten totdat het tafeltje zo dadelijk op de grond staat, maar dan met het tafelblad.

Je kunt niet jezelf blijven beperken en beperken. Je moet juist jezelf waarmaken. Dat waarmaken wil niet zeggen dat wat je gisteren hebt gedaan nu door de inwijding niet meer gebeurt. Het wil alleen zeggen, dat het in betekenis verandert; dat de samenhangen daardoor veranderen; dat je al die krachten en kwaliteiten, uitwisselingen en besefswaarden, die eens onbewust en daardoor ongericht verliepen, nu ziet voor wat ze zijn en er gebruik van kunt maken.

U kent allen wel dat bekende verhaal van de man die een inwijding nastreefde. Hij verliet zijn huis. Hij kwam bij een kluizenaar in de woestijn. Daar heeft hij een tijdje geleefd. Toen zei de kluizenaar: Ik heb je niets meer te leren, ga maar verder. De man ging verder en kwam in het oerwoud terecht. Ook daar verbleef hij weer een tijd. Toen kwam hij in de bergen terecht en het werd steeds ellendiger. Eindelijk zei de laatste leermeester: Nu ben je klaar. Ga nu maar over deze berg, dan kom je waar je wezen moet. En waar kwam hij terecht? Thuis, in zijn eigen huis. Dat is misschien wel het meest typerende voor de inwijding. Je denkt dat je wegtrekt van hetgeen je bent, van je mogelijkheden en je verplichtingen. Dat is niet waar. Je keert er gewoon naar terug. Alleen, nu ken je ze voor wat ze zijn. Eens was je niet in staat om dat te beseffen.

Er zijn een aantal inwijdigssystemen. Het onze is: Klets maar lang genoeg tegen de mensen misschien dat ze dan ook zelf gaan denken. Weer anderen zeggen: Wij hebben regels, die moet je bestuderen. Er zijn mensen die zeggen: Je moet je met jezelf confronteren in voortdurende meditatie. Weer anderen zeggen: Je moet je helemaal leeg leren maken. Nu, als je nog nooit in een vliegtuig hebt gezeten, ga op een stormachtige dag een reisje maken in een klein vliegtuig, dan lukt dat wel.

Leegmaken kun je jezelf toch niet. Je kunt je toch niet ontdoen van jezelf. Je kunt de grenzen die aan het "ik" zijn gesteld anders beleven, zeker. En wat eens een scheiding was, kan nu juist een communicatie, een

verbinding betekenen. Je kunt jezelf niet leegmaken.

Er zijn er ook die zeggen: Wij geven u de regels en als u die aanvaardt, dan komt alles in orde. Ik noem dat altijd de papale benadering.

Ik kan u wel regels geven. Maar als ik ze u geef, ook voor een inwijding (in de komende periode is die voor veel mensen mogelijk en erg dichtbij vandaar dit onderwerp), dan kan ik ze u alleen geven onder voorbehoud. De regel is vaak een algemeen geldende benadering. Maar als ze voor u niet toepasselijk lijkt, moet u die a.u.b. niet gebruiken.

Doe uzelf geen geweld aan. Wees u van uzelf bewust. Beheers u zoals u bent. Laat u nooit meeslepen. Probeer uzelf niet op te leggen en wees niet onderdanig aan anderen zodanig dat het eigen "ik" daardoor in het gedrang komt. Zo is het met die regels ook.

Als je een inwijding zoekt, dan is het eerste dat je moet doen je afvragen wat je bent. Dat houdt in, dat je de illusies die er buiten je bestaan en dat wat anderen je vertellen terzijde legt. Als iemand je vertelt dat je een genie bent, dan moet je dat niet geloven. Als iemand je vertelt dat je een flapdrol bent, dan laat je dat ook voor rekening van die ander.

Wie ben ik? En dan niet in de zin van: hoe zie ik eruit? Of: wat zijn mijn geestelijke taken? Of: tot welke straal behoor ik? Je staat onder de straal waartoe je behoort. Maar wat geeft dat. Zeg gewoon: wat ben ik als ik de illusies weglaat? Wat beweegt mij? Door dit te doen namelijk doorbreek je vele illusies, maar gelijktijdig word je je meer bewust van de dingen die voor jou werkelijk belangrijk zijn. Dat zijn natuurlijk niet altijd mooi dingen. Menigeen denkt dat hij een groot zakenman is en als hij een zelfonderzoek doet, komt hij tot de conclusie dat hij een dief is die minder risico's neemt. Aanvaard dat nu maar.

Het tweede dat je moet doen, is je afvragen wat de wereld voor jou betekent. Wat doet de wereld jou? Wat doet ze je aan? Wat geeft ze je? En dan niet in de termen van: deze geeft mij dit, die geeft mij dat, maar als een geheel. Wat betekent de wereld voor jou? Als je je daarmee bezighoudt, dan ga je beseffen waar op dit moment voor jou de grenzen liggen, want je omschrijft in wezen wat de wereld jou aan mogelijkheden geeft en gelijktijdig wat je zou willen zijn, als je de mogelijkheden had. Hierdoor kom je dichterbij bij je eigen werkelijkheid. Dat houdt in, dat je een hoop overbodige vraagstukken opzij schuift.

Er zijn mensen, die een half leven spenderen met zich af te vragen wat God eigenlijk is. Dat is natuurlijk kolder. Dit is net zoiets als iemand die het getal Pi tot de laatste decimaal wil uitrekenen. Daar kun je ook een heel leven aan besteden. Maar als je bereid bent gewoon naar jezelf te kijken (niet naar al die grote problemen die komen later wel, daarmee heb je niets te maken), dan word je je opeens bewust dat er een verschuivingsmogelijkheid is. Omdat ik ben wie ik ben, kan ik de betekenis die de wereld voor mij heeft beïnvloeden. Maar dan kan ik ook de betekenis die ik voor de wereld heb **veranderen**.

Dat is dan een vorm van bevrijding. Het houdt in, dat je met een zekere gelatenheid door het leven kunt gaan. Maar de spanningen, die in je hebben bestaan doordat je de buitenwereld verkeerd interpreteerde, vallen weg. Wat er overblijft zijn de persoonlijke spanningen.

Elke mens staat ergens een beetje op voet van oorlog met zichzelf, geloof dat nu maar. Daardoor is de mogelijkheid geschapen dat de frustratie en de spanning die voor de werkelijk inwijding nodig zijn in hun zuiverste vorm ontstaan. Als u nu denkt: dat past niet voor mij, dan kiest u een andere weg.

Dan heb ik nog een raad voor degenen die inwijding zoeken en het groeiend bewustzijn willen zien als iets anders dan alleen maar het begrijpen van de wereld en de kosmos.

Kijk naar de dingen die bij u passen. Waarom kiest u bepaalde kleuren? Waarom geeft u de voorkeur aan bepaalde vormen? Vraag u dat eens af.

Als u dan langzaam maar zeker doordringt tot de feiten, dan blijkt dat er eigenlijk maar een of twee oervormen zijn die u overal tracht terug te vinden. Waar u ze meent terug te vinden, zegt u: Het is mooi, het is aange-naam. Waar u ze niet kunt terugvinden, daar haalt u de schouders op of u vindt het onaanvaardbaar.

Met kleuren is het precies hetzelfde. U kunt het ook nog met klan-ken doen. Dan moet u niet letten op de klank zonder meer, maar op de rit-men. Welke ritmen zeggen u iets? De een voelt voor een mars, de ander voor een wals, de derde voor b.v. een samba. Maar waarom? Wat is dat ritme? Waarom zegt het mij iets? Door u daarmee bezig te houden namelijk gaat u ook weer kwaliteiten definiëren. U weet dit niet, maar iemand die van een mars-tempo houdt, zal over het algemeen geneigd zijn erg orde en regelmaat na te streven. Daardoor zal hij willen proberen alles in te delen. Als u dat van uzelf beseft, zeg dan: Oppassen, want ik deel teveel in. Ik moet meer de totaliteit bekijken.

Als u het samba-idee heeft, zeg dan: Ik ben toch wel geneigd de din-gen erg ongelijkmatig door elkaar te hutselen. Wat zijn de verschillende ba-sisritmen waaruit de samba is opgebouwd? Wat zijn de zaken die mij interesse-ren? Wat betreft de basisritmen zult u zien dat u er ook de vierkwartsmaat in vindt plus nog eens een beat van een driekwarts- en van een vijfzesdemaat.

Als u dat doet, dan gaat u begrijpen wat uw relatie is met de wereld. U ziet hoe u de verschillende waarden door elkaar schuift. U ziet met welke verwachting u de wereld benadert. Nu u beter weet wat u in de wereld zoekt, wordt u ook geconfronteerd met al die dingen die anders zijn. Alweer een frustratie natuurlijk. In het begin is dat altijd het geval, want je wilt je-zelf opleggen aan de wereld. Maar daardoor is er ook een spanning waardoor je zoekt naar de orde die ligt achter de chaos die je rond je ziet. De een-heid die er is achter al die verschillende neigingen, de verdeeldheden die je rond je ziet. En als je dat voor elkaar brengt, dan heb je weer een in-wijding doorgemaakt.

Dan is er nog een punt waarop ik de nadruk wil leggen. Er zijn heel wat inwijders. Er zijn geestelijke inwijders en er zijn er ook verscheidene in de stof. We hebben meesters, we hebben goeroe's en wie weet wat nog meer. Er is een man in Puna die zichzelf beschouwt als een bevrijder van de mense-lijke geest. Hij bevrijdt ze ook van hun poen vandaar dat hij in Puna zit.

Een eindje verder is iemand die mediteert alleen maar en laat ande-ren toe rond hem te mediteren. Ze betalen er niet voor, maar ze moeten wel voor zijn levensonderhoud zorgen. Ieder op zijn eigen manier. Zijn dat dan in-wijders of zijn die geesten de inwijders? Welneen. Het is maar de vraag: wat heb je nodig? Welke impuls heb je nodig om af te stappen van het te enge gefixeerde beeld dat je hebt van jezelf in de wereld? Daarom raad ik u ook niet aan om al teveel weg te lopen met een meester.

Ik zou zeggen: Een mens, die door de weide van alle geestelijke waar-heden gaat, moet zich gedragen als een koe die zich de weelde van de kies-keurigheid kan veroorloven. Je kijkt naar het sappigste sprietje. Je probeert je vol te stoppen met het allersmakelijkste. Het klinkt misschien gek, maar automatisch selecteer je dan de dingen die het best bij je passen.

Als u vele verschillende stellingen en verhalen op geestelijk terrein heeft gevolgd, probeer u dan eens niet vast te klampen aan één daarvan, ook niet aan de Orde. Kijk gewoon naar de dingen die tot u spreken en probeer van alle dingen die speciaal tot u spreken, die u iets zeggen de essen-tie te vinden en voeg die samen. U krijgt dan het totaal van uw neigingen maar ook van uw bewustwordingsmogelijkheid. Dit kan u zeer te stade komen, als u de schok van de nieuwe bewustwordingsmogelijkheid doormaakt en daar-door wordt ingewijd.

Inwijdingen zijn er zoveel als er mensen zijn. Geen enkele inwijding is gelijk aan de andere. Er is geen gelijkheid in procedure, er is geen gelijk-

hied in resultaat. Er kan een vergelijkbaarheid zijn, als je het vanuit een menselijke wereld beziet, maar zelfs die vergelijkbaarheid is dan toch maar heel summier.

In uw wereld zijn er altijd voor u de z.g. lusten en lasten. Ik stel ze tegenover elkaar omdat de lasten (de frustraties) die we ondergaan voor ons de aansporing vormen om te vechten tegen het leven. De lusten zijn tevens de stimulans om dat gevecht, die strijd in een bepaalde richting te voeren. De balans tussen lasten en lusten lijkt het menselijk leven te domineren. Maar op het ogenblik, dat je gaat beseffen dat de lasten noodzakelijk zijn, het complement vormen van de lusten en omgekeerd, ga je er anders over denken. Dan zit je niet meer in een soort weegschaal tussen goed en kwaad. Dan heb je een geheel waarin de verschillende elementen onontbeerlijk zijn. Zonder dit is is dit mijn leven niet meer. Dan is het ook niet meer belangrijk wat je eigenschappen, kwaliteiten, neigingen en gedragingen zijn en wat de problemen zijn die daaruit voortkomen. Dan is belangrijk, dat zowel de problemen als de neigingen, gedragingen, eigenschappen en kwaliteiten deel zijn van jezelf. Het begrip voor deze eenheid schept de grote spanning waaruit de inwijding kan voortkomen.

Als we echter een inwijding zoeken en we willen een nieuwe wereld accepteren, dan moeten we wel beseffen dat we altijd worden geconfronteerd met iets wat uit onszelf voortkomt. In bepaalde romans is dat wel eens 'De wachter aan de poort' genoemd. Maar ja, het is geen geestelijke Lily Marleen die onder de lantaarn voor de poort staat te wachten totdat u komt. Het is eerder datgene van uzelf wat u nog niet kunt aanvaarden. Alles wat u bent - of dat nu goed is of kwaad of u het prettig vindt of liever niet zoudt weten - hoort bij u. U kunt er niet aan ontkomen. En dan kan men van u zeggen: kwajongen of slechte meid, maar u bent uzelf. Al die dingen zijn deel van u.

Zolang u bereid bent uzelf met uw duistere kanten te aanvaarden, kunt u groeien naar de werkelijke eenheid en dan is dat nieuwe beleven aanvaardbaar. Maar als u wegloopt voor een deel van hetgeen u bent, kunt u nooit die werkelijke inwijding, die nieuwe visie, die eenheid (vies van bovenaf zou ik zeggen) verkrijgen. En dit brengt mij vanzelf tot het gebruik van gaven en kwaliteiten.

U heeft gaven. U heeft kwaliteiten. Als mens probeer je over het algemeen daaraan een betekenis te verbinden. Je ziet het niet als een gewoon deel van jezelf.

U bent bezig te genezen en u haalt daar God, de geest en misschien ook de duivel bij, als er maar resultaat komt, want zo bewijst u iets. U behoeft niets te bewijzen. Als u werkelijk bent afgestemd op harmonie, dan zal zelfs een beroering van uw schaduw die harmonie bij een ander kunnen wekken. Het gaat er dus helemaal niet om dat u zich bewust bent van wat u kunt doen. U moet zich bewust worden van wat u kunt zijn.

Kijken in de toekomst. O ja, dat is een kunstje. Het lukt niet altijd, maar wel vaak. U moet niet zeggen: die toekomst is voor mij belangrijk. Neen. Belangrijk is het feit dat niet alleen het heden maar ook het verleden en de toekomst deel uitmaken van mij en mijn wereldbesef. Dat is normaal voor mij.

Een ingewijde ziet zijn gaven niet als iets bijzonders. Hij denkt er eigenlijk niet eens over na. Hij is datgene wat anderen zijn gaven noemen. Als u bezig bent om alles te ontwikkelen, dan is dat eigenlijk u spelenderwijs voorbereiden op datgene wat u eens zult zijn. U kunt alleen slagen in die dingen die u eigenlijk al bent. U kunt nooit iets waarmaken wat niet in uw wezen zit.

Wat u wel kunt - en ik meen dat dat heel belangrijk is - u kunt uzelf aanvaarden zoals u bent en de impulsen in u ten aanzien van het lijden of de bestemming van een ander gewoon hanteren als een deel van het normale besef. Niet als een bijzondere inspiratie, bijzondere intuïtie, de steun van de

geest of van een meester die u iets zegt of influistert, maar gewoon als een deel van uzelf. Als u leert leven met uw z.g. paranormale of occulte begaafdheden als een normaal deel van uw bestaan, dan groeit u weer naar die toestand toe waardoor de inwijding op den duur slechts de beheersing betekent van hetgeen u tot dan toe niet geheel heeft beseft.

Nu heeft u heel wat gehoord over inwijding. U heeft echter niet gehoord dat u uitgekozen kunt worden. Maar wij hebben geen Mies Bouwman die nummertjes draait om te kijken wie deze keer zal winnen.

Inwijding is iets wat voor iedereen komt in dit leven, in een ander leven of in een volgend stoffelijk leven. Dat kun je niet zeggen. Alles wat u nu doet om in de richting van die persoonlijke eenheid en zelferkenning te komen draagt daartoe bij. De gehele wereld is gevuld met richtingaanwijzers, met richtlijnen die u allemaal zeggen hoe u beter uzelf kunt zijn en hoe u juister uzelf kunt erkennen. U moet er gewoon op kunnen letten. Dat kunt u alleen, indien u juist bent ingesteld. Richt u daarom altijd op de eenheid met het hoogst voorstelbare. Houdt u dat maar elke dag een keer voor ogen. Ik zeg uitdrukkelijk niet: ga bidden. Bidden is bedelen bij een onbekende in de hoop dat je iets meer krijgt dan je hebt gevraagd, want God is de meest overvraagde kracht in de kosmos.

Alles wat u nu van uzelf als deel van uw persoonlijkheid, van uw wezen gaat aanvaarden, dat zal het u zo dadelijk gemakkelijker maken om te zijn, maar nu in beheerste en perfecte vorm, wat u nu in aanleg bent. U zult nooit een ander zijn dan u nu bent, want uw wezen is een eeuwige werkelijkheid. U zult nooit beschikken over gaven of capaciteiten die niet nu reeds in u - zij het rudimentair - aanwezig zijn. U bent reeds nu de ingewijde, maar u bent zich niet daarvan bewust. U moet zich bewust worden van uw wezen, van uw relatie met de totale kosmos en uw functie daarin, dan bent u ingewijd. Om zover te komen moet u menige frustratie overwinnen, zult u heel wat lievelingsdenkbeelden toch terzijde moeten zetten, maar het is de moeite waard als u het eindelijk bereikt.

-:-

DE CIRKELGANG.

Het leven van de mens is een cirkelgang. Ook het denken van de mens is als een cirkel. Een parlementaire spreker heeft kans gezien om in een periode van 14 tot 16 uur steeds dezelfde argumenten in andere toonaarden te herhalen en aan het einde wist iedereen net zoveel als in het begin. Dat is een parlementaire cirkelgang en die kun je misschien nog wel begrijpen. Maar waarom zou je dat in je leven hebben?

Het is oudejaar geweest. Misschien heeft u zelfs goede voornemens gemaakt en u heeft zich zoals altijd de eerste twee dagen in het nieuwe jaar eraan gehouden. Daarna heeft u ze vergeten. Als u het goed bekijkt, dan heeft u misschien een ontregelde maag van teveel appelflappen en oliebollen eraan overgehouden. Voor de rest gaat het leven gewoon door.

Wij hebben een kunstmatig scheidingsvlak aangebracht. We hebben gezegd: Het ene jaar is afgelopen, nu begint het andere. Dat had u gedacht. Het enige verschil is dat sommige tarieven per 1 januari omhoog gaan. Dat is ook

niets nieuws, want dat gebeurt tegenwoordig ook elk jaar. Dus als u reëel bent, zegt u: Eigenlijk is het een cirkelgang en de scheidingslijn, de knippunten die we erin aanbrengen zijn allemaal kunstmatig. Daarom vind ik dat wij over dit aspect eens nader moeten praten.

Er zijn mensen die zeggen: Wij moeten het heel diepzinnig zien: het leven is een spiraal waarin wij steeds weer dezelfde punten en invloeden passeren in een steeds sneller tempo. Vergeet dat maar. Als je begint, dan loop je hard zodra je hebt leren kopen, maar ik zie geen .A.O.W.-ers door het leven hollen ook al zeggen ze dat de tijd zo vlug gaat.

Als we zeggen: een spiraal, dan proberen we alleen duidelijk te maken dat de gebeurtenissen zich niet precies herhalen, maar dat wel dezelfde invloeden zullen optreden. Dat wil zeggen, dat onze belevingen dus altijd vergelijkbaar zijn. En dat is toch gewoon een cirkeltje. Zeker, het is wel eens een beetje anders. De ene keer is het beatbop, het volgende ogenblik is het hardrock, maar eigenlijk herhaalt de situatie zich. Als we nu daarvan uitgaan, dan weten we in ieder geval waar we aan toe zijn.

Alle dingen die we hebben meegemaakt, maken we nog eens een keer mee. Op een andere manier misschien, maar onze emoties, onze reacties zijn ongeveer dezelfde. Als we onze emoties en reacties veranderen, dan blijkt de cirkel niet meer te bestaan. Met andere woorden: wij zitten in een cirkelgang omdat we onszelf niet veranderen. Maar als wij in dat cirkelgangetje voortdurend opgaan, dan hebben wij geen tijd om onszelf te veranderen.

Wat is dus de grote kunst van het leven? Wij laten de draaimolen maar draaien, wij gaan in het midden staan, kijken naar de paardjes en ook eens naar buiten, dan zien we stilstaand eindelijk ook eens een stukje van het landschap. Een draaimolen, dat vind ik ook zo'n vervelend iets. De mensen zeggen: het leven is een draaimolen en je moet de hele rit uitzitten. Voor sommigen is dat een lange rit en dan zijn ze waarschijnlijk wel doorgezeten. Anderen brengen het verder; ze worden dan gezeten burgers. Sommigen moeten een tijdlang zitten en zijn ze aan de circulatie onttrokken. Maar is het leven wel zo'n draaimolen of maken wij het ervan? Is de cirkelgang waarmee we aldoor bezig zijn, die voortdurende herhaling, iets wat onontkoombaar is of is het iets waar wij invloed op hebben? Ik zou daarover een paar opmerkingen willen maken.

U doet altijd de dingen zoals u ze gewoon bent te doen. Er zijn mensen, die kunnen 's morgens gewoon niet helemaal wakker worden, als ze niet eerst de krant hebben gelezen. U kent ze misschien wel. Dat zijn de ontbijttafelkrantenmensen.

Anderen mensen hebben het kopje koffie nodig of het eerste sigaretje anders hoesten ze niet goed. Zo heeft ieder zijn eigen kwaliteiten. Waarom zoudt u niet proberen om dergelijke kleine gewoonten, die op zichzelf niet zo belangrijk zijn, zo nu en dan eens te veranderen?

Lees b.v. het ochtendblad pas, als u 's avonds thuiskomt, dan kunt u veel beter genieten van alle ellende die erin staat. Steek die eerste sigaret eens niet op. En wat mij betreft, eet een keer gezond en eet een appel, dat is voor de fruithandel in ieder geval gunstig. En als u altijd eerst begint met het kopje koffie, waarom nu niet een keer een kopje thee of een glas warme melk? Verander iets in de gewoonten, een heel klein beetje maar. Als u 's avond altijd gewend bent om de t.v. aan te zetten, er even naar te kijken totdat het nieuws komt met eventueel berichten over de buitenlandse arbeiders (dat vind ik ook een typische ontwikkeling: alle buitenlandse arbeiders krijgen zoveel kans om aan het woord te komen op de t.v. dat ze daarvoor demonstraties gaan houden), zeg dan: ik laat de t.v. aan tot dat ene programma komt dat ik werkelijk wil zien.

Als u een dame bent en u houdt niet van sport, kanker dan eens niet als ze beginnen met 'Loof den Here', maar kanker nu eens gezellig over al die ruwheid in het voetbalspel die u in Studio-sport van de NOS kunt genieten. In ieder geval is dat een andere vorm van geweld dan u in de nieuwsrubrie-

ken te zien krijgt. Als u op die manier nu eens probeert de gewoonte zo nu en dan te verschuiven, dan zult u met verbazing merken dat u veel meer kunt veranderen.

De kringloop is niet ondoorbreekbaar. Je moet gewoon eens spontaan iets anders doen. Niet alleen op zaterdag en zondag naar het concert of naar de komedie, als u dat tenminste ooit doet. En ook niet alleen op de abonnementsavonden. Dat is echt haags. Een hagenaar neemt zijn cultuur bij abonnement. Je hebt dan wel geen keus, maar het is goedkoper en bovendien zit je altijd met dezelfde mensen, dus je weet een beetje dat je met je eigen stand zit.

Breek dat. Ga gewoon op een door de weekse avond. Zeg: Het kan mij niet schelen of ik morgen vroeg moet beginnen, vanavond ga ik eens naar..... En dan gaat u ergens heen waar u anders niet naartoe gaat. Als u altijd naar de Nederlandse Komedie gaat, kijk dan of u een keer terecht kunt bij André van Duin. Als u altijd de kant uit gaat van de revue en het cabaret, ga een keer kijken naar Gisèle of een andere balletuitvoering. Verander de zaak. Het zal u niet helemaal bevallen natuurlijk, maar op die manier breekt u met de gewoonte. De gewoonte is datgene waardoor u in de cirkelgang blijft gaan.

In uw eigen bedrijf; in uw werk is het precies hetzelfde. Natuurlijk, u moet uw taak vervullen. Er zijn mensen die hebben een prikklok en zij komen het laatst binnen. Dat is de vaste prik en dan prikken ze net af voordat de klok zegt dat het eigenlijk te laat is. Doe dat. Je kunt er niet aan ontkomen. Maar kun je op je werk dan niet eens proberen om anders te denken dan je normaal denkt? Je hoeft het niet eens te laten merken. Kijk eens, of je het niet een beetje anders kunt doen. Experimenteer eens. Als je baas daar wat van zegt, dan geef je hem groot gelijk en je doet het weer zoals je het gedaan hebt en zeg je: Op de andere manier ging het toch beter. Misschien dat je je baas ook nog uit die cirkelgang kunt halen. Het zijn allemaal maar simpele dingen.

Als je eenmaal gevangen bent in een sleur en je kunt die helemaal niet meer doorbreken, dan ben je geestelijk dood. Er zijn een hoop mensen die leven wel, maar ze hebben geen leven. Dat kun je ook merken, want hun ogen zijn dood. Als ze je aankijken, dan zie je de triestheid van de voortdurende herhaling zich afspiegelen in het gelaat van iemand die net doet, alsof hij nog druk bezig is. Die melancholie moet u vermijden.

Probeer elke keer weer variatie te brengen, hoe dan ook. U bent alleen en u eet altijd een kadetje. Doe het nu voor één keer eens anders. Ga buiten de deur eten of maak eens één keer voor uzelf een diner klaar zoals u dat voor uw liefste gast zoudt doen. Doe het vooral zoveel mogelijk van te voren, want anders lust u het niet meer, als u het heeft klaargemaakt.

Waarom zou je nu alleen met z'n tweeën bij candlelight dineren? Dat kun je toch ook wel in je eentje doen? En als je niet in je eentje wilt zijn, dan is er altijd wel iemand die graag ergens anders gaat dineren. Dan zoek je zo iemand eens op.

Je gaat altijd om met dezelfde vrienden en vriendinnen. Donderdags gaan we bridgen. Dat wil zeggen, dat je de kaarten meerlegt en de partner krijgt een hoop verwijten te horen, terwijl de anderen zitten te grinniken. Dat is wel reuze leuk, maar waarom zou je dat nu altijd op donderdag doen? Speel eens een keer Zwarte Piet. Dat is wel niet zo cultureel en zo beschaafd, maar je kunt er toch wel een hoop plezier mee hebben. Begrijpt u wat ik bedoel? Niet de voortdurende herhaling, zelfs niet in uw amusement, in uw ontspanning. Probeer daarvan los te komen.

O natuurlijk, u moet de hond uitlaten. Dat is ook zo iets. Dan zie je aarzelend de viervoeters met watersnood van boom tot boom gaan, terwijl er een blauwbekkende heer of dame achteraan slentert met een gezicht van: is het nu nog niet gebeurd. Maar als je dat toch moet doen, gun die hond ook

een verzetje en ga niet altijd langs hetzelfde stukje. Misschien kun je het een beetje veranderen. Misschien kun je de hond de ene keer eens vroeg meenemen, de andere keer eens laat. Als je het zo bekijkt, kun je zelfs je huisdieren gebruiken om wat variatie te brengen in de gewoonte.

De cirkel van je leven kun je steeds nauwer en enger maken.

Als je jong bent, ach, dan breek je er nog eens uit en dan ga je wel eens impulsief het een en ander doen, maar naarmate je ouder wordt, ben je steeds meer gebonden. O, je kunt druk bezig zijn. Je hebt mensen die zoveel goede werken hebben te doen dat ze aan werken niet meer toekomen. Kok bijvoorbeeld. Die man heeft zijn inkomen om het goede werk te doen waarvoor hij goed wordt betaald en anderen zegt dat ze niet moeten werken, tenzij ze beter worden betaald. Probeer om dat nu vast te houden.

Zeker, de jeugd heeft het niet altijd gemakkelijk. Maar als u ouder wordt, dan wordt dat net van verplichtingen waarin u nu zit dichterbij; dan worden het de vaste bezoeken op de vaste dagen; dan worden het de vaste verenigingen met de vaste verplichtingen; dan worden het vaste brieven en eigenlijk is dat de eindeloze herhaling. Doorbreek ze. Vier je verjaardag eens door zelf lekker te gaan in plaats van voortdurend koffie aan te dragen voor anderen. Maar dan kunnen ze toch wel komen.

Als het gaat om u gezondheid in acht te nemen. Een jongeman begint in het soldatenleven. Daar leert hij wat 'geeft acht' betekent. Dan krijgt hij het zakenleven en probeert het met zes af te doen. Dan wordt hij wat ouder en geeft hij weer acht op alles en vooral op zijn gezondheid. Maar ja, die gezondheid is natuurlijk wel erg belangrijk, maar het is soms toch verstandiger om niet teveel maar wel een tikkeltje risico te nemen en eens even door de sleur heen te breken. En dat is het hele pleidooi dat ik vanavond voor u heb.

Een groeiend bewustzijn zeggen de mensen. Goed. Hoe kun je een groeiend bewustzijn krijgen als je steeds naar binnen kijkt en steeds weer dezelfde dingen op dezelfde tijd doet? Dan kom je niet tot bewustwording en niet tot ontplooiing toe. Je moet juist proberen er soms doorheen te breken.

Ik weet wel, dan zeggen de mensen: Dat hoort niet. Er is nooit zo'n verwijtend gezicht geweest als van de jonge man die achter een minirok aanloopt en dan ziet dat het gezicht niet meer bij de benen past. Dat is een schrik. Maar als je dat nu zelf leuk vindt. Niet dat ik het mij in dit klimaat kan voorstellen, maar als je het leuk vindt, doe het. Trek je niets van een ander aan. Je bent niet gebonden aan hetgeen anderen van je verwachten. Je bent gebonden aan dat wat je zelf kunt en wilt. Dat betekent, dat je steeds meer naar buiten moet kijken, dat je steeds meer moet kijken welke mogelijkheden er voor jou bestaan, welke ontwikkelingen op dit ogenblik voor jou interessant zijn. En al dat andere, die sleur, is dan misschien een tijdelijke achtergrond, maar beperk die dan tot het minst noodzakelijke, het onvermijdelijke. Maar verder ook niet.

Als ik een mensenleven zie, dan doet het mij soms denken aan een salade die goed wordt opgemaakt: met wijn, olie, azijn en waar bijvoegingen in komen die vervolgens staan te verleppe tot dat ze oneetbaar zijn geworden als de salade op tafel komt.

U verloopt zo gemakkelijk in uw mentaliteit. Er zijn mensen die eens - laten we zeggen 10 of 50 jaar geleden, het ligt er maar aan hoe oud u zich nu vindt - zijn begonnen om iets te doen voor het milieu of voor de sociale bewustwording. Die mensen blijven bezig met het milieu en de sociale bewustwording. Niet dat dat nodig is, maar potverdorie, kunnen zij niets anders meer? Die mensen raken gewoon doorrookt en doorpekeld alleen van het zout in de Rijn waarover ze 25 jaar zitten te praten. Doe er eens een beetje peper bij. Houd je je eens bezig met iets anders.

Probeer niet altijd weer dat goede te blijven doen zonder meer. Probeer datgene te doen wat je nu op dit ogenblik eens nieuw kunt zien, eens anders kunt benaderen. Blijf niet bezig met de oude leuzen.

Werkelijk leven is een proces van steeds meer beseffen. Maar wat de meeste mensen niet begrijpen is, dat het leven ook een kwestie is van je steeds weer vernieuwen. Dat is de bewustwording, dat is het groeiend bewustzijn.

Als u maar steeds in kringetjes blijft lopen, dan wordt u hoogstens duizelig. En als u dan zegt dat die duizeligheid een hogere bewustzijns-toestand is, dan heeft u het mis, want met een halve fles jenever heeft u precies hetzelfde effect in veel kortere tijd.

U hoeft niet dizzy te worden van de sleur. Leer u eens te ontspannen. Dat is ook zo iets heerlijks. Dit is ook het resultaat van de cirkelgang: ik doe dit, ik moet dit doen en dat doen. Die mensen kijken vooruit naar alles wat ze moeten doen. Dan zijn ze al moe van hetgeen ze al gedaan hebben en door te kijken naar wat ze nog moeten doen raken ze oververmoeid. Dat willen ze zichzelf niet toegeven, dus worden ze steeds meer gespannen om die oververmoeidheid te verdrijven. Het resultaat is, dat ze overspannen worden. Als ze overspannen zijn, doen ze dingen waar ze eigenlijk beter niet aan zouden kunnen beginnen, daardoor raken ze weer helemaal van de kook. Als ze helemaal van de kook zijn, dan klappen ze in elkaar. Als ze in elkaar klappen, dan hebben ze iemand nodig (een psychiater b.v.) die hun leert dat ze toch een werkelijke persoonlijkheid zijn en dan gaan ze opgeblazen opnieuw dezelfde ronde doen. Dat is kolder, mijn beste mensen.

Die cirkelgang hebben we niet nodig. Het is: wat kan ik vandaag doen? Wat wil ik vandaag doen? Hoe kan ik wat ik vandaag doe zo benaderen dat er toch nog weer een nieuw aspect in zit, dat er even iets anders naar voren treedt?

Hoe kan ik misschien leren om een telepathisch contact ergens in te verwerken? Hoe kan ik leren mijn intuïtie een beetje beter te gebruiken?

Hoe kan ik al de nieuwe elementen zien die elke dag met zich meebrengt?

Hoe kan ik de verdoving voorkomen van de voortdurende herhaling? Dat is wat je voor een groeiend bewustzijn hard nodig hebt.

Doorbreek die eeuwige cirkelgang, die sleur. Dat behoeft je heus niet te doen tegen je wil en geweten. Je hebt kansen genoeg om kleine varianten te brengen in die sleur zonder dat je daarbij ingaat tegen alles wat je tot nu toe waardevol hebt geacht. Dat behoeft je niet te doen. Maar als je de sleur breekt, dan word je misschien beter bewust van datgene wat werkelijk betekenis heeft en gelijktijdig ga je beter begrijpen wat je wereld aan mogelijkheden voor je bevat. Dat is belangrijk.

De mens, die zijn mogelijkheden in de wereld ziet en daarnaast beseft wat voor hem of voor haar een innerlijke noodzaak is, zal steeds bewuster zijn contacten kunnen zoeken met de gehele kosmos en zal niet alleen maar zien wat er al geweest is.

Leef niet in uw herinneringen, leef niet morgen, leef vandaag. Maar leef vandaag dan wel zo, dat uw verwachtingen van morgen steeds zo positief mogelijk kunnen zijn.

:--:~: